

Um Volker Behrens

Ein seinnapart, tað mundi vera um nýggjársléitið 1969, eg var inni á Ferðamannastovuni, kom ungur útlendingur at avgreiða míni orindi. Hann tosaði týskt og danskt hvørt um annað, var ógvuliga fryntligur og prátingarsamur, og tá ið hann skilti, at eg fekst við kórsang, bar hann upp á mál at koma og syngja við í Útvarpskórinum, sum kórið tá æt. Hesin tilvildarlígi fundur yvir ein skrivstovudisk gjørdist byrjanin til áralanga samvinnu, eitt vinarlag við semju og rembingum yvir 15 ár.

Volker var eitt ótrúligt menniskja – haldi ikki, eg havi kent maken. Gávarnar hevði hann ríkar, hevði hartil ein virkishug, sum onki mark tókist vera fyri. At fáa vitjan av honum var sum at vera fyri ólgi, tað skolaði inn yvir teg sum ein orðastreymur darrandi fullur av hugskotum, sum tú ikki slapt undan at taka støðu til. Og ikki vóru har bert orð, heldur ein ófórur vilji at fara til verka. Hann var kátur av lyndi, men sinnið var viðkvæmt sum hjá so mongum listafólki, og hann kundi í sínum bráðrædni gerast ágangandi og styggja fólk frá sær. Tó hjá onum var skjótt til sátt og semju, hann var gávumildur og stórtókin, men hevði tó eisini alud eyga fyri teim smá lutunum.

Komin higari úr stórbýi fall Volker tó væl til í okkara líta samfelag. Hann tók beinan lut í øllum viðurskiftum bæði í orði og verki og helt seg ikki aftur á nøkrum øki, sum fekk hansara áhuga. Minnst ein dagin, hann hevði lagt til at fara og taka havhest. Skilligt var, at hetta var hvørki sjónaður ella fleygingarmaður, sum sat á toftubekki við stong í hond, men ágrýtni var ófór, og tað gav eisini fong. Væl dámdi honum at fiska síl, og eftir stuttari tíð hevði hann vunnið sær meira vitan um henda fiskiskap, enn flestu av okkum hava. Mangar vóru lóturnar, hann í sínum virkna gerandisdegi tók sær lógir at fara við trúðu út í Sandagerð ella niðan á Boðanes at vita, um tey mundu taka.

Av útbúgving var Volker ferðamannaavgreiðslumaður, og starvaðist hann eisini fyrstu árin í Føroyum í slíkum virki. Sum stovnari og leiðari av ferðamannastovuni Nordland-Tours mundi hann veita mongum ferðafólki góð og eisini óvanlig ferðamannaupplivisli sum t.d. ta ferðina, vit við opnum báti fullum av fremmandafólki sigldu millum oyggjarnar har leið. Volker hevði keypt sær byrnu og skeyt dúgliga til undirhald hjá teim fremmandu, men ivaleyst eisini til egnan stutt-leika, tí hann var altíð persónliga engageraður í tí, sum hann fekst við. Og so hina ferðina hann hevði lænt bátin at fara turistferð vestur til Mykinesar. Vit høvdu beint tá kórviitan uttancifur, høvdu verið í veitslulag saman, og hann mundi lítið meira enn hava verið við hús, tá ið hann var til reiðar at leggja avstað úr Vágsotni. Umframt Volker sjálvan hevði hann fingið mín gamla faðir at koma við sær sum skipara og motorsakkónur, og triðja av manningin var 14 ára gomul genta, sum skuldi ganga til handa. Onkur av ferðafólkunum mundu setast aftur, tá ið tey sóu ferðamannafarið, men tey, sum hættaðu sær við, fingi ivaleyst um enn eina kalda so tó eina minniliga ferð, tí vakurt er har vesturi, og ófórur var Volker at siga frá gera burtúr, so at ongin skuldi keða seg.

Heima í Frankfurt hevði Volker hjálpt til í stórar matstovu hjá faðir sínum. Sera gott handalag hevði hann at gera mat, og mangari samkomu – ofta í musikalskum samanhangi – hevur hann gagnað við sínum lítið vana-bundna kynstri á hesum øki. Tá ið hansara ferðamannastova hevði gingið nógleingi, beyðst honum høvi at lata upp matstovu, har hann sjálur var bæði fyrstæðumaður og kokkur. Tó tað, sum hann í sínum gerandis-degi mest kom at takast við, var handilsskapur, og ikki minst fjølbroytt var hansara virki her. Hann kom at hava umboð og handla við nærum øllum frí klæðnavørum, byggjiltfari, mjólkavørum, grønmeti, ja, sjálvst vívmjíl-kundi tú keypa frá Volkeri. Gekst tað minni væl við onkrum, so vantaðu ikki hugskotini at leggja á annan bóg. Handilsskapur hansara hevði dām av nøkrum sportsligum, og hann tókist hava eins nógv fragd av at kunna bjóða okkurt sera biligt ella okkurt nýtt og forvitnisligt sum at gera ein góðan handil í traditjonnellari merking.

Hansara listarlíga sinni merkti alt, sum hann fekst við. Sum blaðungur hevði hann í heimbynum havt vælum-tókt myndagallari, og tá ið hann við Hoydalsvegin fekk leigað sær høli til blómuhandilin Flora, fekk hann sam-stunds hugskotið at lata upp Galleri Lovo, ið brátt gjørdist eitt kærkomið stað, har tú regluliga kundi koma inn á gólvíð at keypa ella bert gleða teg um vakra list av føroyskum ella útlendskum uppruna. Fyri føroyska myndalist verður tað ein saknur, um hesin líti listakáli í miðbynum nóg má verða latin aftur.

Sjálur var Volker eisini listamálari, og um enn stíflur-

in mundi tykjast mongum føroyingi eyð so fremmandur, so svitaðust ikki listargávarnar. Og so arbeids-evnini, effektiviteturin! Knappliga ein dag hevði hann sett sær fyr, at nú skuldi framsýning verða. Vórur vórðu fluttar til viks, staffeli sett upp, og so varð máláð og smurt, til málningar í stórum tali stóðu upp við bróstini, og tó vóru hetta ikki verk av berum handahövgvi. Minnilig var hansara »vernissage«, sum hann tók til, í egnu ABC restaurant hansara. Eftir livandi inngang um list og listasýningar var musikalskt undirhald, har listamaðurin sjálur sang solo, og lítið kór eisini meðvirkaði. Borðreitt varð síðan við smákøpum og víni, fólk hugnaðu sær bæði væl og leingi, og ivaleyst munnu fleiri minnst hetta kvøld sum eitt av mongum dømunum um tað óvanliga menniskja, Volker var.

Nei, honum var einki ófór – hevði hann sett sær nakað fyr, kundi onki halda honum aftur. Einaferð høvdu Árni Hansen og hann fyrirkeð seg til konsertferð kring oyggjarnar. Teir spældu og sungu víða hvar um landið, men tá ið teir skuldu til Nólsoyar, fingi teir trupulleikar av instrumenti. Men har var onki við at gera, konsertin skuldi haldast. Fingu so sett klaver upp í ein vørugvogn, og hóast óveður varð hesin lyftur um borð á Rytuna, og so varð hildið á fjórðin. Neyvan mundi teir komu tursskøddir í land í Nólsoy, men upp kom bilur við klaveri til gleði fyri Árna og Volker og ikki minni fyr teir nólsoyingar, sum hættaðu sær út henda sunnudag og niðan í skúlan til hesa forvitnisliga konsertvitjan.

Eisini í Danmark skipaði Volker fyr konsertum, og tá ið sambandi við myndasýningar við egnum málningum og við myndaverkum hjá øðrum føroyskum listarfólki, og samanumtikið gjørdi hann ikki so lítið til tess at vekja ans fyri føroyskari list bæði burturi og heima.

Fyri mær og mongum øðrum var Volker tó sangari meira enn nakað annað. Hann hevði eitt framúr gott mál og mundi ivaleyst havt røkkid langt, um hann fór ungum av hevði lagt seg eftir tí. Í Havnarkórinum koma vit, sum upplivdu hann, at minnst Volker sum tenorin fram um allar.

Mong eru minnini um hetta ófriðarlíga yvirskots-menniskja, sum órógvandi og gagnaði, og sum ikki minst á uttanlandsferðum kórsins við sínum ovfarakæti setti dām á, har hann var. Á slíkum ferðum vildi hann vera føroyingur, og meira enn so fegnadaust vit, tá ið útlendingar undraðust á henda stórsangara, komin norðan úr Atlantshavi.

Havi her hug at leggja aftrat søgu um skemtiligan til-burð: Eitt árið høvdu vit vitjan av íslenskum hálvpro-fessionellum sangfólki. Eftir borðhald aftan á konsertina hevði tenorurin hug at gera um seg við ítalskum ariam. Volker, sum hevði havt ábyrgdina av matgerðini, var nú eisini komin í gott lag, og har tók upp sangara-dystur úti í gongini, sum nógv høvdu stuttleika av. Tí hvussu hesin íslenski úrmælingurin enn menti seg, so var tó kokkurin hjá okkum við yvirlutan í hvørjari syftu.

Sum formaður í Konsertfelagnum, sum hann var við til at stovna, var Volker virkin og álítandi, og tá ið hann í sambandi við hetta fór undir at útgeva tíðarritið Tón-leikur og Myndlist, gjørdist hetta við sínum snutluga og professionella skapi ein útgáva, sum øll listarlíga hugað í Føroyum kundu fróast um. Í hesum tiltaki realiseraði Volker nógv av teimum eginleikum, sum sermerktu hann: hugflog, áráði, framfýsni, virkisfóri og innlit. Tað verður ikki lætt her at taka um endan, men tað skal vera mín vón og áheitan, at umboð fyri fleiri av okkara listargreinum sum t.d. tónlist, myndalist og leik-list ganga saman um uppgávuna og leggja nýggjar lunnar undir tiltakið, so tað kann halda fram til gagns fyri føroyskt mentanarlív og sum eitt varandi minni um eitt menniskja, sum í sínari tíð orkymlaði og eggjaði, skapti ófrið og lív í okkara mentanarumhvørvi, minnið um Volker Immanuel Behrens.

Ólavur Hátún

Hvussu nógvir
INF-limir

eru í Føroyum?

Í sambandi við mögu-liga stovnan av felag í Føroyum, biðast limir vinarligast gera vart við seg við at skriva til:
SOSIALURIN,
Box 76,
110 Tórshavn,
undir Bill. mrk. 1070

BILLUTIR

útvegast til
**FLEST ALLAR
BILAR**

Fa. BILLUTIR

Tlf.
21605

Fax.
21666

Á GILJANESI

**BUSSKOYRING
TAXA
FERÐAMANNAHEIM**

Tlf. 32900/Tlf. 87199

Mintust tit nú til haldara- gjaldið?

**Gloymdu tit haldaragjaldið,
fáa tit skjótast blaðið aftur
við at siga okkum frá, tá ið
tit hava goldið fyr blaðið**

Deyvafelag Føroya

Skrivstovan í Deyvahúsinum, Íslandsvegur 10 B,
er opin mánadag-fríggjadag frá kl. 9–11.
Telefon 17597. Telefax 13609. Skrivitefon, ring
0123 og bið um 16929 ella 10714.